

EL MICALET GALÀCTIC

Quatre històries d'animals

Josep Franco

Dibuixos de Rocío Miralles

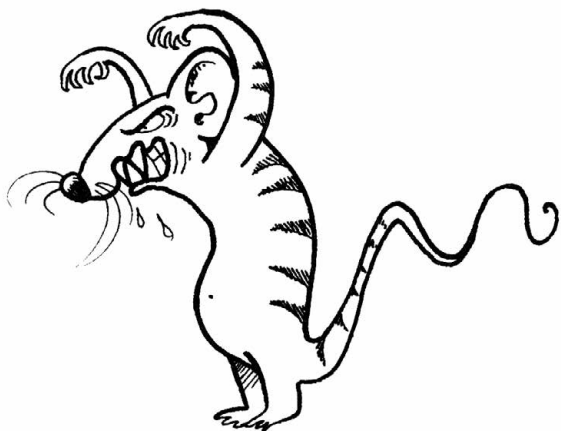

Això diu que era un temps en què els animals del bosc i els de la selva, els dels arbres i els de les coves, els dels cims i els de la plana parlaven la llengua dels animals, gràcies a la qual tots s'hi entenien. Parlaven les aus que creuaven l'espai amb un vol majestuós i parlaven també, fent bombolletes, els peixos de la mar. Parlaven les gaseles que fugien de pressa i parlava també el lleó ferotge que les perseguia. Parlaven, a la seua

manera, els animals grans i els animals petits, els més forts i els més febles, els de pèl i els de ploma. I gràcies a les seues paraules i a la inacabable memòria dels segles, les persones sabem moltes velles històries com les que, si teniu ganes, podreu llegir en aquest llibre.

Per això és tan important saber llegir i escriure: perquè, gràcies a la paraula escrita, perdura la memòria de la raça humana i de les seues gestes.

EL RATOLÍ QUE VA SER TIGRE

Diuen que fa molt i molt de temps, en un país llunyà que ve a trobar-se, poc amunt o avall, al costat de la Xina, vivia un home molt ric i molt savi, anomenat Prodigí, que era fill d'un gran príncep i d'una bella dama.

Prodigi sabia caçar amb l'arc i les fletxes i galopava com ningú més podia fer-ho sobre el seu veloç cavall. També sabia tocar

l'arpa i recitar poemes. La seua habilitat li permetia pintar uns quadres preciosos i, gràcies a la seua memòria, sabia contar llargues històries amb princeses i dracs i valents cavallers. Era prudent i noble, generós i bon amic. Per això, tots els qui el coneixien, l'estimaven.

Però diuen que un dia, cansat de la ciutat i de la vida que havia portat sempre, Prodigí va decidir anar-se'n molt lluny per dedicar-se a la meditació i a la pregària. I, un matí de primavera, després de repartir totes les seues riqueses entre els pobres, va emprendre un llarg viatge i va recórrer els camins del pla i de la muntanya, va passar per aldees, per pobles i per ciutats, va caminar per dreceres i per grans avingudes, fins que va arribar a una altíssima muntanya, va buscar una cova profunda, fresca durant l'estiu i calenta a l'hivern, i la va convertir en la seua casa.

Durant molts anys, Prodigí va viure sol i feliç a la seua cova, pregant els seus déus, meditant sobre la vida i practicant la màgia. Només tenia tractes amb els animals i les plantes del bosc, i tots l'estimaven perquè era prudent i savi i sabia contar llargues històries.

Els habitants de la comarca, que havien sentit parlar d'aquell home solitari però no el coneixien, el consideraven un màgic perillós i maligne i no gosaven apropar-se a la cova. De manera que Prodigí, que no era tan dolent com la gent deia, vivia molt tranquil i no desitjava res.

Un dia que el màgic Prodigí passejava al sol pels voltants de la cova, va trobar un ratolinet gris que corria, mig mort de fred i de por, perseguit per un falcó que volia menjar-se'l. Prodigí, que ja estava acostumat a veure aquelles coses, no volgué intervenir, perquè així era la vida a la muntanya:

els més forts i els més grans vivien gràcies als febles.

Però quan el falcó va agafar el ratolinet per la cua i va obrir el bec per menjar-se'l, el pobre animalet va cridar tant i tan desesperadament, que el màgic va sentir llàstima.

Aleshores, Prodigí agafà una rameta de terra i amb ella espantà el falcó, que se'n va anar mormolant perquè allò no estava bé: ell ja estava assaborint el desdejuni. Després, el màgic va recollir de terra el ratolinet, que tremolava entre les seues mans, i el va dur a la cova.

Durant alguns dies, el màgic va viure preocupat per la salut delicada del seu nou amic, però, amb molt d'amor i molta cura, el va posar bo en pocs dies. Després, com si el ratolinet fóra un minúscul convidat, Prodigí l'alimentà amb arròs, blat i verdures fins que aquell animalet tremolós, prim i poruc

que havia recollit esdevingué un vertader ratolí, gros, sa i ben il·lustrós.

El ratolí i el màgic Prodigí vivien feliços a la seua cova i s'estimaven com dos bons amics: passejaven junts, parlaven de les seues coses i dormien l'un al costat de l'altre, com pare i fill. Però, un bon dia, arribà als voltants de la cova un enorme gat que rondinava, grunyia i espiava el ratolí perquè volia menjar-se'l. El ratolí, que ho va notar, va anar de seguida a parlar amb el seu amic i li digué:

—Amic Prodigí, he vist un gat enorme que fa cara de pocs amics i em mira amb uns ulls molt llèpols. Et demane que m'ajudes en nom de la nostra amistat.

Aleshores, Prodigí agafà la seua vareta màgica i va dir aquestes paraules:

—Carrat, carrat: torna't un gat.

I, en aquell precís instant, el ratolinet es va convertir en un gat negre, preciós, que

era l'orgull de la raça dels gats i l'admiració de tots els animals de la selva.

Des d'aquell dia, el gat negre i el màgic Prodigí visqueren feliços a la seua cova i s'estimaren com dos bons amics: passejaven junts, parlaven de les seues coses i dormien l'un al costat de l'altre, com pare i fill. Però un bon dia arribà als voltants de la cova un gos de llarga cua que, amb els seus ferotges lladrucs, feia eriçar els pèls del gat. Per això, el gat negre, amb el cor en un puny, va anar de seguida a parlar amb el seu amic i li va dir:

—Amic Prodigí, aquests lladrucs que se senten per tota la selva no em deixen viure tranquil. Els pèls del meu llom ja s'ericien sols, només de sentir-los. Et demane que, si pots, m'ajudes d'alguna forma en nom de la nostra amistat.

I, aleshores, Prodigí va agafar la seua vareta màgica, tocà amb ella el cap del gat i pronuncià aquestes estranyes paraules:

—Porrós, porrós: torna't un gos.

I, de seguida, el gat negre es va convertir en un gos enorme, amb una superba cua que es movia al vent i unes orelles punxegudes que escoltaven els sorolls més suaus i llunyans. I aquell gos, amb els seus lladrucs, espantava tots els animals i totes les persones que gosaven passar pels voltants de la cova.

Durant alguns mesos, aquell enorme gos i el bon màgic Prodigí visqueren feliços a la seua cova i s'estimaren com dos grans amics: passejaven junts, parlaven de les seues coses i dormien l'un al costat de l'altre, com pare i fill. Però un dia d'hivern, mentre plovia, des del racó de la cova on estava descansant, l'enorme gos va sentir un rugit paorós i, més que de pressa, va anar a amagar-se entre les cames del seu amo.

El màgic tranquil·litza el seu amic i li va explicar que qui feia aquells rugits era un poderós tigre que, buscant menjar, havia anat

a viure a aquell veïnat. Però cada vegada que el tigre obria la boca, ni que fóra simplement per badallar, l'enorme gos tremolava de por i corria a amagar-se. Fins que un dia, Prodigí, sense esperar que el seu amic li demanara auxili, agafà la vareta màgica i, tocant amb ella el cap del gos, va dir les paraules màgiques següents:

—Negre, verd, roig i benigne: torna't un tigre.